Я, мабуть, нагло пропаду,
як гине слід звіриний в дебрях.
Усе, що мав, я геть продув,
шкода виводить кредит-дебет.

Тільце дитяче зеленцем
дими їдкі мені зв'ялили.
Як гляну долі у лице,
туск на душі гірчить полинний.

Жага зарання й без пуття
мене вчепилась — приведеться ж!
Тепер мордує каяття:
було б заждати років десять.

Малим я маминих наук
не слухав, неслух, анітрішки,
а згодом, сирота-шпурлюк,
з учителя вже строїв смішки.

О юнь моя, зелений гай!
Гадалось, будеш ти вічиста...
Тепер тужи і наслухай,
як шелестить усохле листя.